

Arrest

nr. 62 196 van 26 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 april 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. PIROTTE, loco advocaat H. VAN VRECKOM, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 augustus 2009 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 21 oktober 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 5 februari 2010.

1.3. Op 7 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 8 maart 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van X:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Lubove (gemeente Istog). U bezit de Kosovaarse nationaliteit. U woonde in Banja e Pejës (Istog). U bent officieel gehuwd met R.(...) F.(...) (O.V. 6.472.505) met wie u 6 kinderen heeft. Sinds 1982 werkte u als bewaker in de gevangenis, eerst in de gevangenis van Gjyrakoc (Istog) en later, vanaf 1991 - met een tussenstop in 1999 tijdens de periode van de oorlog - in de gevangenis van Dubravë (Istog). Op 30 november of 1 december 2008 ontsnapte Bedri Krasniqi uit de gevangenis waar u werkte. Zijn ontsnapping werd pas opgemerkt bij de telling van de gevangenen later die dag. U had die dag geen dienst. Als gevolg van zijn ontsnapping werden nog die dag 's avonds 22 collega's van u gearresteerd. De politie vermoedde dat sommige van hen meegeholpen hadden aan zijn ontsnapping. Eind februari of begin maart 2009 werd u door een gevangene tijdens uw dienst aangesproken over deze ontsnapping. Hij zei u in vertrouwen dat hij vernomen had dat twee bewakers, N.(...) S.(...) en A.(...) (zijn familienaam bent u vergeten), die dag Bedri Krasniqi hadden helpen ontsnappen. Zij maakten deel uit van die groep van 22 personen die initieel gearresteerd waren. Vijf onder hen, waaronder ook deze twee, werden op dat ogenblik nog steeds in hechtenis gehouden. Onder hen ook A.(...) Q.(...), een bewaker waarvan velen in de gevangenis de mening waren toegedaan dat hij niets te maken had met deze ontsnapping. Wat u van deze gevangene vernomen had, maakte u de volgende dag over aan de onderdirecteur van de gevangenis, X.(...) B.(...), die schijnbaar verrast reageerde. Hij was de enige persoon die u hierover inlichtte. De dag daarop kreeg u thuis onverwachts telefoon van Bedri Krasniqi zelf. Hij liet u weten op de hoogte te zijn van het feit dat u meegedeeld had wie hem had helpen ontsnappen. Vervolgens gaf hij u de raad Kosovo onmiddellijk te verlaten. Indien u zijn raad niet direct zou opvolgen, dreigde hij ermee u te vermoorden. U lichtte niemand in over deze telefonische bedreiging en zette hierna uw normale dagelijkse leven verder. Aanvankelijk kende u hierna ook geen andere problemen tot u op 5 mei 2009 's avonds op terugweg naar huis door Bedri Krasniqi met een vuurwapen werd bedreigd. Andermaal gaf hij te kennen u te zullen doden indien u het land niet verliet. Hierop vertrok hij en keerde u terug naar huis. U vermoedt dat de onderdirecteur van de gevangenis hem ingelicht heeft. Drie of vier dagen na deze laatste gebeurtenis werd u in de gevangenis door een gevangene, S.(...) K.(...), aangesproken over Bedri Krasniqi. U kreeg van hem te horen dat u problemen zou kennen door u met Bedri Krasniqi in te laten. U durfde dit nergens te melden uit vrees nog meer problemen te zullen krijgen. U zette ook hierna uw werk verder. Om evenwel wat tot rust te komen, besloot u na enige tijd jaarlijks verlof te nemen. Eén week voor uw vertrek uit Kosovo ging dit verlof in. Op 1 augustus 2009 kreeg u echter opnieuw een telefoontje van Bedri Krasniqi. Hij beledigde u en vertelde u dat u blijkbaar niet wist met wie u te maken had. U realiseerde zich hierop dat u met de maffia te maken had en zag zich daarom verplicht Kosovo te verlaten. U vreesde immers vermoord te worden. Bij de autoriteiten kon u niet terecht. Bedri onderhoudt immers nauwe banden met zowel de politieke machthebbers, het gerecht, als de politie in Kosovo. Hij wordt door de staat gesteund. Op 8 augustus 2009 verliet u uw woning in Kosovo. Samen met uw echtgenote en twee van uw kinderen, A.(...) en L.(...), reisde u eerst naar Rozaje, Montenegro. Van daaruit reisden jullie illegaal over de weg naar België. Op 10 augustus 2009 kwamen jullie in België aan. Diezelfde dag diende u hier een asielaanvraag in. Naast de door u aangehaalde problemen die geleid hebben tot uw vertrek uit Kosovo, haalde u ook nog de gezondheidsproblemen van uw echtgenote aan. Zij lijdt een hoge bloeddruk en heeft psychische problemen als gevolg van de oorlog. Ze neemt hiervoor medicijnen en was hiervoor in Kosovo, ondermeer bij een psychiater, in behandeling. Ook in België consulteert ze hiervoor een psychiater. U heeft schrik dat zowel u als uw gezinsleden bij terugkeer naar Kosovo door de maffiagroepering rond Bedri Krasniqi zullen vermoord worden. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw UNMIK-identiteitskaart; uw UNMIK-huwelijksakte; de Kosovaarse geboorteaktes van uw kinderen L.(...) en A.(...); uw oude vervallen Joegoslavische paspoort; uw oude vervallen Joegoslavische identiteitskaart; een tijdelijk UNMIK 'Travel Document' van uw dochter L.(...); een verklaring van gezinssamenstelling; uw UNMIK-rijbewijs; de UNMIK-geboorteakte van uw echtgenote; uw lidkaart van de Roma partij PRBK; uw huidige en vroegere werkcontracten; uw werkbadge; 5 foto's van uzelf in werkuniform; een document van uw overplaatsing op 9 oktober 1998 naar de gevangenis van Pozharec; documenten die betrekking hebben op de verlofregeling op uw werk; uw studentenkaart van de 'Kosovo Police Service School'; diploma's, opleidingscertificaten en -resultaten; een brief van de directeur van Dubravë-gevangenis, d.d. 26 juli 2002; Kosovaarse bankdocumenten met betrekking tot pensioensparen; uw in het Albanees neergeschreven asielrelaas; twee artikels (Koha Ditore d.d. 23 februari 2009; Zëri d.d. 28 april 2009) waaruit blijkt dat u werd aangesteld als vakbondsafgevaardigde binnen de Dubravë-gevangenis; een artikel uit de krant 'Bota Sot' d.d. 13 oktober 2009 over een zware misdadiger die vastzit in de gevangenis van Dubravë; een artikel van 29 oktober 1999 over oorlogsmisdaden in Kosovo,

met vermelding van de naam van een toenmalig kennis van u en nog een artikel uit Bota Sot over criminaliteit in Kosovo.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient immers vastgesteld te worden dat u Kosovo verliet na er herhaaldelijk met de dood bedreigd te zijn door Bedri Krasniqi en zijn kompanen omdat u namen van gevangenisbewakers, die betrokken waren bij de ontsnapping van Bedri, bekendmaakte bij de onderdirecteur van de gevangenis van Dubravë waar u werkte. Dergelijke problemen zijn echter van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard en houden aldus geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit niets blijkt dat u als gevolg van uw problemen of eventuele problemen in de toekomst met Bedri Krasniqi of zijn kompanen geen of onafdoende beroep kon/kan doen op de hulp en de bescherming van de lokale Kosovaarse of de ter plaatse aanwezige internationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw bewering dat deze Bedri Krasniqi en zijn kompanen banden hebben met machtige politici - zoals u vernoemde de vroegere Kosovaarse minister van justitie, Jonuz Salihaj -, het Kosovaarse gerecht en de politie en bijgevolg door de Kosovaarse staat beschermd en gesteund worden - wat volgens u verklaart waarom Bedri niet langer gevangen zit (gehoorverslag CGVS, p. 17) -, is vooreerst een blote bewering waarvan u niet het minste begin van bewijs kan voorleggen (CGVS, p. 13). De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt lijkt dit alles bovendien tegen te spreken. Uit deze informatie komt immers naar voor dat Bedri Krasniqi door de arrondissementsrechtbank van Pejë bij verstek werd veroordeeld tot 27 jaar gevangenisstraf voor de moord op twee leden van en de poging tot moord op één lid van de Kosovaarse politie (KPS, Kosovo Police Service). Op 1 januari 2010 werd zijn veroordeling bevestigd door het Kosovaarse Hooggerechtshof. Op 17 december 2010 werd hij vervolgens door een speciale eenheid van de Kosovaarse politie nabij zijn woning in de gemeente Pejë gearresteerd. Sindsdien verblijft hij opnieuw in hechtenis. Dit alles wijst geenszins, in tegenstelling tot wat u beweerde, op een bescherming van deze persoon door de Kosovaarse autoriteiten, integendeel. Uw motivatie om voor uw problemen met Bedri en zijn kompanen nooit klacht in te dienen bij de lokale of internationale politie of het gerecht in Kosovo - met name omdat u bang was en vreesde voor uw leven juist omwille van zijn vermeende banden met de autoriteiten (CGVS, p. 13 tem 16) - kan in het licht van voorgaande niet als aanvaardbare uitleg voor uw nalaten worden weerhouden.

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie komt bovendien naar voor dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Er blijven weliswaar binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk. Zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet optimaal. Toch is de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. De in Kosovo aanwezige nationale en internationale veiligheidsinstanties zijn zowel bereid als in staat om bescherming te bieden aan diegenen die vervolging vrezen. Zij beschikken over de nodige wettelijke middelen om daders van agressie op te sporen, te vervolgen en te bestraffen. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De Conventie van Genève heeft een auxiliaire werking, hetgeen impliceert dat van u verwacht kan worden zelf eerst alle redelijke stappen tot het bekomen van bescherming in uw eigen land te zetten.

Hieraan kan bijkomend nog toegevoegd worden dat een aantal ongerijmdheden de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. Het kan immers als opmerkelijk beschouwd worden dat u informatie bekomen van een gevangene over de ontsnapping van een andere gedetineerde wel

meedeelde aan de onderdirecteur van de gevangenis, maar vervolgens naliet deze informatie ook over te maken aan de bevoegde instantie die het onderzoek naar deze ontsnapping uit de gevangenis voerde (CGVS, p. 12). Verder stroken uw verklaringen over de arrestaties van uw collega's na de ontsnapping van Bedri Krasnqi niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U gaf immers te kennen dat op de avond van zijn ontsnapping 22 collega's van u werden gearresteerd (CGVS, p. 10), terwijl uit de ons beschikbare informatie blijkt dat slechts 9 personen werkzaam in uw strafinrichting toen werden gearresteerd.

Wat betreft de gezondheidsproblemen van uw partner - zij lijdt aan een hoge bloeddruk, heeft psychische problemen agv de oorlog en gynaecologische problemen (dewelke door uw echtgenote ondersteund worden aan de hand van Belgische medische attesten) -, dient vooreerst te worden opgemerkt dat, niettegenstaande de jarenlange behandeling van uw echtgenote in Kosovo voor haar psycho-medische problemen, u van deze behandeling in Kosovo niet het minste begin van bewijs neerlegt. Wat er ook van zij, uit uw verklaringen en deze door uw echtgenote afgelegd ten overstaan van het Commissariaat-generaal blijkt dat uw echtgenote voor haar psychische problemen zich in het verleden in Kosovo langdurig probleemloos heeft kunnen wenden tot de medische hulpverlening. In verband met haar behandeling verklaarde u dat zij vanaf 2000 op regelmatige basis geholpen werd door een psychiater in het hospitaal van Pejë (CGVS, p. 8 en 9). Uw echtgenote beaamde dat ze door een psychiater uit Pejë werd behandeld (CGVS echtgenote, p. 2). Daarnaast werd ze ook voor haar hoge bloeddruk in Kosovo behandeld. Ze kreeg hiervoor medicijnen voorgeschreven (CGVS, p. 8 en 9). Uit geen enkel gegeven in het dossier blijkt dus dat uw echtgenote om één van de reden vervat in het Vluchtelingenverdrag geen of een gebrekkige toegang had tot de medische voorzieningen in uw land van herkomst. Tevens gaf u aan met haar behandeling in Kosovo gestopt te zijn om financiële redenen. Jullie beschikten niet over voldoende financiële middelen om dokters privé te raadplegen (CGVS, p. 9). Dergelijk motief om zich niet langer te laten behandelen is evenwel van louter economische aard en ressorteert als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat haar psychische problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Wat betreft haar louter fysieke medische problemen dient vastgesteld te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor een beoordeling van medische problemen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten van u, uw echtgenote en kinderen, alsook uw lidkaart van het PRBK, uw bankdocumenten, uw documenten die betrekking hebben op uw scholing en uw werkzaamheden als gevangenisbewaker en de artikels die handelen over uw vakbondsactiviteiten, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Zij bevestigen immers enkel het feit dat u Roma bent, de identiteit en geografische herkomst van u en uw familieleden, uw vakbondsactiviteiten, het feit dat u in Kosovo aan pensioensparen doet, uw opleidingsniveau en uw beroepsactiviteiten. Dit alles wordt niet door mij betwist. Het door u neergelegde artikel d.d. 29 oktober 1999 handelt ondermeer over een persoon waarmee u in 1999 tijdens de oorlog in Kosovo persoonlijk problemen kende. Luidens uw verklaringen verblijft deze persoon sinds het einde van de oorlog evenwel in Servië en kende u sindsdien ook geen enkel probleem met hem (CGVS, p. 5). Dit gegeven houdt dan ook geen enkel verband met uw beslissing Kosovo in 2009 te verlaten. De rest van de door u neergelegde krantenartikels kunnen evenmin een ander licht werpen op de bovenstaande bevinding dat u enerzijds niet heeft aangetoond dat u voor uw problemen met Bedri Krasnqi en diens entourage niet of onafdoende zou kunnen rekenen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten en dat er anderzijds in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van X:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit Pejë, Kosovo. U bent in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit en woonde in Kosovo in het dorp Banja e Pejë (gemeente Istog). U

bent gehuwd met R.(...) I.(...) (O.V. 6.472.505). Tijdens de oorlog in Kosovo (1998-1999) maakte u heel wat mee. Sindsdien bent u getraumatiseerd en heeft u medische problemen. U verliet Kosovo ongeveer zes maanden geleden omwille van de problemen die uw echtgenoot daar kende. Deze problemen vormden de enige aanleiding voor jullie vertrek uit Kosovo. Tot na uw aankomst in België was u evenwel niet op de hoogte over de inhoud van zijn problemen in Kosovo. Pas na het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw huidige asielaanvraag, die dateert van 10 augustus 2009, bracht uw echtgenoot u hiervan op de hoogte. Gezien uw gezondheidsproblemen wou uw echtgenoot u hierover niet eerder inlichten. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u volgende documenten neer: twee Belgische medisch attesten; twee uitnodigingen voor een consultatie bij een arts in België op 13 november 2009 en op 27 november 2009; uw Kosovaarse geboorteakte; uw oude Joegoslavische identiteitskaart; uw lidkaart van de Roma politieke partij PRBK; uw oude vervallen Joegoslavische identiteitskaart en uw UNMIK-identiteitskaart.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, R.(...) I.(...), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient immers vastgesteld te worden dat u Kosovo verliet na er herhaaldelijk met de dood bedreigd te zijn door Bedri Krasniqi en zijn kompanen omdat u namen van gevangenisbewakers, die betrokken waren bij de ontsnapping van Bedri, bekendmaakte bij de onderdirecteur van de gevangenis van Dubravë waar u werkte. Dergelijke problemen zijn echter van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard en houden aldus geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit niets blijkt dat u als gevolg van uw problemen of eventuele problemen in de toekomst met Bedri Krasniqi of zijn kompanen geen of onafdoende beroep kon/kan doen op de hulp en de bescherming van de lokale Kosovaarse of de ter plaatse aanwezige internationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw bewering dat deze Bedri Krasniqi en zijn kompanen banden hebben met machtige politici - zoals u vernoemde de vroegere Kosovaarse minister van justitie, Jonuz Salihaj -, het Kosovaarse gerecht en de politie en bijgevolg door de Kosovaarse staat beschermd en gesteund worden - wat volgens u verklaart waarom Bedri niet langer gevangen zit (gehoorverslag CGVS, p. 17) -, is vooreerst een blote bewering waarvan u niet het minste begin van bewijs kan voorleggen (CGVS, p. 13). De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt lijkt dit alles bovendien tegen te spreken. Uit deze informatie komt immers naar voor dat Bedri Krasniqi door de arrondissementsrechtbank van Pejë bij verstek werd veroordeeld tot 27 jaar gevangenisstraf voor de moord op twee leden van en de poging tot moord op één lid van de Kosovaarse politie (KPS, Kosovo Police Service). Op 1 januari 2010 werd zijn veroordeling bevestigd door het Kosovaarse Hooggerechtshof. Op 17 december 2010 werd hij vervolgens door een speciale eenheid van de Kosovaarse politie nabij zijn woning in de gemeente Pejë gearresteerd. Sindsdien verblijft hij opnieuw in hechtenis. Dit alles wijst geenszins, in tegenstelling tot wat u beweerde, op een bescherming van deze persoon door de Kosovaarse autoriteiten, integendeel. Uw motivatie om voor uw problemen met Bedri en zijn kompanen nooit klacht in te dienen bij de lokale of internationale politie of het gerecht in Kosovo - met name omdat u bang was en vreesde voor uw leven juist omwille van zijn vermeende banden met de autoriteiten (CGVS, p. 13 tem 16) - kan in het licht van voorgaande niet als aanvaardbare uitleg voor uw nalaten worden weerhouden.

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie komt bovendien naar voor dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Er blijven weliswaar binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk. Zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet optimaal. Toch is de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het

creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. De in Kosovo aanwezige nationale en internationale veiligheidsinstanties zijn zowel bereid als in staat om bescherming te bieden aan diegenen die vervolging vrezen. Zij beschikken over de nodige wettelijke middelen om daders van agressie op te sporen, te vervolgen en te bestraffen. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De Conventie van Genève heeft een auxiliaire werking, hetgeen impliceert dat van u verwacht kan worden zelf eerst alle redelijke stappen tot het bekomen van bescherming in uw eigen land te zetten.

Hieraan kan bijkomend nog toegevoegd worden dat een aantal ongerijmdheden de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. Het kan immers als opmerkelijk beschouwd worden dat u informatie bekomen van een gevangene over de ontsnapping van een andere gedetineerde wel meedeelde aan de onderdirecteur van de gevangenis, maar vervolgens naliet deze informatie ook over te maken aan de bevoegde instantie die het onderzoek naar deze ontsnapping uit de gevangenis voerde (CGVS, p. 12). Verder stroken uw verklaringen over de arrestaties van uw collega's na de ontsnapping van Bedri Krasnqi niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U gaf immers te kennen dat op de avond van zijn ontsnapping 22 collega's van u werden gearresteerd (CGVS, p. 10), terwijl uit de ons beschikbare informatie blijkt dat slechts 9 personen werkzaam in uw strafinrichting toen werden gearresteerd.

Wat betreft de gezondheidsproblemen van uw partner - zij lijdt aan een hoge bloeddruk, heeft psychische problemen agv de oorlog en gynaecologische problemen (dewelke door uw echtgenote ondersteund worden aan de hand van Belgische medische attesten) -, dient vooreerst te worden opgemerkt dat, niettegenstaande de jarenlange behandeling van uw echtgenote in Kosovo voor haar psycho-medische problemen, u van deze behandeling in Kosovo niet het minste begin van bewijs neerlegt. Wat er ook van zij, uit uw verklaringen en deze door uw echtgenote afgelegd ten overstaan van het Commissariaat-generaal blijkt dat uw echtgenote voor haar psychische problemen zich in het verleden in Kosovo langdurig probleemloos heeft kunnen wenden tot de medische hulpverlening. In verband met haar behandeling verklaarde u dat zij vanaf 2000 op regelmatige basis geholpen werd door een psychiater in het hospitaal van Pejë (CGVS, p. 8 en 9). Uw echtgenote beaamde dat ze door een psychiater uit Pejë werd behandeld (CGVS echtgenote, p. 2). Daarnaast werd ze ook voor haar hoge bloeddruk in Kosovo behandeld. Ze kreeg hiervoor medicijnen voorgeschreven (CGVS, p. 8 en 9). Uit geen enkel gegeven in het dossier blijkt dus dat uw echtgenote om één van de redenen vervat in het Vluchtelingenverdrag geen of een gebrekkige toegang had tot de medische voorzieningen in uw land van herkomst. Tevens gaf u aan met haar behandeling in Kosovo gestopt te zijn om financiële redenen. Jullie beschikten niet over voldoende financiële middelen om dokters privé te raadplegen (CGVS, p. 9). Dergelijk motief om zich niet langer te laten behandelen is evenwel van louter economische aard en ressorteert als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat haar psychische problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Wat betreft haar louter fysieke medische problemen dient vastgesteld te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor een beoordeling van medische problemen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten van u, uw echtgenote en kinderen, alsook uw lidkaart van het PRBK, uw bankdocumenten, uw documenten die betrekking hebben op uw scholing en uw werkzaamheden als gevangenisbewaker en de artikels die handelen over uw vakbondsactiviteiten, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Zij bevestigen immers enkel het feit dat u Roma bent, de identiteit en geografische herkomst van u en uw familieleden, uw vakbondsactiviteiten, het feit dat u in Kosovo aan pensioensparen doet, uw opleidingsniveau en uw beroepsactiviteiten. Dit alles wordt niet door mij betwist. Het door u neergelegde artikel d.d. 29 oktober 1999 handelt ondermeer over een persoon waarmee u in 1999 tijdens de oorlog in Kosovo persoonlijk problemen kende. Luidens uw verklaringen verblijft deze persoon sinds het einde van de oorlog evenwel in Servië en kende u sindsdien ook geen enkel probleem met hem (CGVS, p. 5). Dit gegeven houdt dan ook geen enkel verband met uw beslissing Kosovo in 2009 te verlaten. De rest van de door u neergelegde krantenartikels kunnen evenmin een ander licht werpen op de bovenstaande bevinding dat u enerzijds niet heeft aangetoond dat u voor uw problemen met Bedri Krasnqi en diens entourage niet of onafdoende zou kunnen rekenen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo

aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten en dat er anderzijds in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, uw etnische origine en uw geografische herkomst staan hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), betwisten verzoekers ten stelligste de motivering van de bestreden beslissingen en ondernemen zij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Zij herhalen hun vluchtmotief, namelijk dat zij Kosovo diende te verlaten nadat verzoeker herhaaldelijk met de dood werd bedreigd door Bedri Krasniqi en zijn kompanen omdat hij de namen van de gevangenisbewakers die betrokken waren bij de ontsnapping van Bedri Krasniqi bekend maakte bij de onderdirecteur van de gevangenis van Dubravë, waar hij werkte. Zij wijzen erop dat verschillende bronnen bevestigen dat Bedri Krasniqi in 2008 uit de gevangenis waar verzoeker werkte is ontsnapt en dat naar aanleiding hiervan verschillende gevangenisbewakers werden gearresteerd en zij citeren in dit verband uit een artikel gepubliceerd op de website van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Kosovo (<http://www.mpb-ks.org/index.php?page=2,46,76>) waaruit volgens verzoekers duidelijk blijkt dat Bedri Krasniqi uit de gevangenis is ontsnapt op de manier waarop verzoeker het heeft aangegeven. Zij herhalen dat Bedri Krasniqi een gevaarlijke crimineel is die nauwe banden heeft met hooggeplaatste personen binnen regering en justitie. Volgens verzoekers is hij lid van de Kosovaarse maffia en wordt hem de hand boven het hoofd gehouden door de autoriteiten en de politie, hetgeen naar het oordeel van verzoekers ook duidelijk blijkt uit het feit dat verzoeker de dag nadat hij aan de onderdirecteur de vertrouwelijke informatie meedeelde over de ontsnapping van Bedri Krasniqi al door deze laatste werd gecontacteerd met de raad onmiddellijk het land te verlaten wou hij niet vermoord worden. Aangezien hij niemand meer kon vertrouwen, kon hij niet anders dan zijn land verlaten, aldus verzoeker. Ter staving van hun betoog citeren verzoekers uit een artikel van de krant EU Observer waaruit blijkt dat de premier van Kosovo, Hasim Taçi, in een NAVO rapport van januari 2011 genoemd wordt als leider van de georganiseerde misdaad en zijn adviseur in verband wordt gebracht met prostitutie, drugshandel en politieke moorden. Zijn persoonlijke problemen en de actuele politieke situatie die heerst in Kosovo tonen volgens verzoeker met overvloed aan dat hij op geen enkele bescherming kan rekenen in zijn land van herkomst en dat het enkel een kwestie van tijd had geweest vooraleer hij en zijn gezin vermoord zouden worden. In een laatste onderdeel, met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde ongerijmdheden in verzoekers verklaringen, herhaalt verzoeker dat hij niemand meer durfde te vertrouwen nadat hij had ingezien dat de onderdirecteur van de gevangenis, waarvan hij dacht dat hij te vertrouwen was aangezien hij met deze persoon gedurende jaren heeft gewerkt, hem verklikt had aan Bedri Krasniqi.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Vooreerst ziet de Raad niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissingen niet werden genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in beslissingen die omstandig met redenen werden omkleed.

2.3. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem aangehaalde problemen, namelijk dat hij Kosovo diende te verlaten na er herhaaldelijk met de dood te zijn bedreigd door Bedri Krasniqi en zijn kompanen omdat hij namen van de gevangenisbewakers die betrokken waren bij de ontsnapping van Bedri Krasniqi bekend maakte bij de onderdirecteur van de gevangenis van Dubravë, waar hij werkte, van louter interpersoonlijke en

gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en aldus geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, uit niets blijkt dat hij als gevolg van zijn problemen of eventuele problemen in de toekomst met Bedri Krasniqi of zijn kompanen geen of onafdoende beroep kon/kan doen op de hulp en de bescherming van de lokale Kosovaarse of de ter plaatse aanwezige internationale autoriteiten en dat er dus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor hem een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en zijn bewering dat Bedri Krasniqi en zijn kompanen banden hebben met machtige politici, het Kosovaarse gerecht en de politie, een blote bewering is waarvan hij niet het minste begin van bewijs kan neerleggen en bovendien wordt tegengesproken door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zoals wordt toegelicht, zodat zijn motivatie om voor zijn problemen met Bedri Krasniqi en zijn kompanen nooit klacht in te dienen – met name omdat hij bang was en vreesde voor zijn leven juist omwille van diens vermeende banden met de autoriteiten – niet als aanvaardbare uitleg voor zijn nalaten kan worden weerhouden, (ii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt bovendien blijkt dat, hoewel binnen de Kosovaarse Politie (KP) weliswaar nog een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, de KP anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt wanneer ze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld en de in Kosovo aanwezige nationale en internationale veiligheidsinstanties zowel bereid als in staat zijn om bescherming te bieden aan diegenen die vervolging vrezen en zij over de nodige wettelijke middelen beschikken om daders van agressie op te sporen, te vervolgen en te bestraffen zodat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, (iii) een aantal ongerijmdheden in zijn verklaringen overigens de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondermijnen, zoals wordt toegelicht, (iv) uit geen enkel gegeven in het dossier blijkt dat zijn echtgenote om één van de redenen vervat in het vluchtelingenverdrag geen of een gebrekkige toegang had tot de medische voorzieningen in het land van herkomst, integendeel, het feit dat zij met haar behandeling in Kosovo is gestopt om financiële redenen een motief is van louter economische aard en als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de vluchtelingenconventie en ook haar medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet en (v) de door hem neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen, zoals omstandig wordt uiteengezet.

Aangezien verzoekster haar asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die ter zake door haar echtgenoot werden uiteengezet, werd ten aanzien van haar een volgbeslissing genomen, waarin de motieven van de beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot integraal werden hernomen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 maart 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953

(vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst, en artikel 48/5 van dezelfde wet stellen dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op zich niet volstaat tot de erkenning van de status van vluchteling doch eveneens de voorwaarde dient vervuld te zijn dat het land van herkomst niet de nodige bescherming kan bieden. Voormeld artikel 48/5, § 2, tweede lid bepaalt dat de bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer in casu de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Internationale bescherming kan dus slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij onvoldoende beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief ongegrond verklaard worden. In de mate enig geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen – die zoals correct wordt gesteld in de bestreden beslissingen van louter gemeenrechtelijke aard zijn en aldus geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Conventie van Genève – maakt hij, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, niet aannemelijk dat hij geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp van en bescherming door de lokale Kosovaarse of de ter plaatse aanwezige internationale autoriteiten. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij naar aanleiding van de diverse bedreigingen door Badri Krasniqi en zijn kompanen geen enkele klacht heeft ingediend en dat hij dus niet de minste poging heeft ondernomen om beroep te doen op de bescherming waarin de Kosovaarse autoriteiten voorzien. Hij maakt evenmin aannemelijk dat hij hiertoe niet de mogelijkheid had, noch dat hem hulp en bescherming zouden worden onzegd. Deze vaststellingen worden niet weerlegd door de loutere stelling in het verzoekschrift dat verzoeker niemand meer kon vertrouwen en hij op geen bescherming kan rekenen in zijn land van herkomst omdat Bedri Krasniqi lid is van de Kosovaarse maffia en banden heeft met hooggeplaatste personen binnen regering en justitie. Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter staving van deze blote bewering. De verwijzing naar de mogelijke criminele activiteiten van Hacim Taçi en diens adviseur vermogen immers geenszins aan te tonen dat verzoeker, in een volledig daarvan losstaande zaak, niet op de rechtsbescherming zou kunnen rekenen waarin de Kosovaarse autoriteiten voorzien. Daarenboven wordt verzoekers bewering tegengesproken door de informatie gevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat Bedri Krasniqi door de arrondissementsrechtbank van Pejë bij verstek werd veroordeeld tot 27 jaar gevangenisstraf voor de moord op twee leden van en de poging tot moord op een lid van de Kosovaarse politie, dat deze veroordeling op 1 januari 2010 werd bevestigd door het Hooggerechtshof, dat hij vervolgens op 17 december 2010 door een speciale eenheid van de Kosovaarse politie nabij zijn woning in de gemeente Pejë werd gearresteerd en dat hij sindsdien opnieuw in hechtenis verblijft. Deze informatie wordt in het verzoekschrift niet betwist en zoals terecht wordt geconcludeerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst dit alles geenszins op een bescherming van Bedri Krasniqi door de Kosovaarse autoriteiten, integendeel, zodat verzoekers motivatie om voor zijn problemen met Bedri Krasniqi en zijn kompanen nooit klacht in te dienen – met name omdat hij bang was en vreesde voor zijn leven juist omwille van diens vermeende banden met de autoriteiten – niet als aanvaarbare uitleg voor zijn nalaten kan worden weerhouden.

In zoverre verzoekers er nog op wijzen dat verschillende bronnen bevestigen dat Bedri Krasniqi in 2008 is ontsnapt uit de gevangenis waar verzoeker werkte en dat naar aanleiding hiervan verschillende gevangenisbewakers werden gearresteerd en zij in dit verband citeren uit een artikel gepubliceerd op de website van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Kosovo, benadrukt de Raad dat dit gegeven noch door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch door de Raad wordt betwist. Wel dient op grond van de redenen uiteengezet in de bestreden beslissingen te worden besloten dat het daarmee verbonden vluchtrelaas niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. De Raad herhaalt te deze dat uit de informatie gevoegd aan het

administratief dossier blijkt dat in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en verzoeker niet aantoonde dat hij voor zijn problemen niet of onafdoende zou kunnen rekenen op de hulp van en de bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betreffende verzoeksters gezondheidsproblemen niet betwisten zodat de motieven dienaangaande onverminderd overeind blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen. Evenmin betwisten zij de motivering met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezitten niet kunnen of niet willen invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat het opmerkelijk is dat verzoeker informatie bekomen van een gevangene over de ontsnapping van een andere gedetineerde wel meedeelde aan de onderdirecteur van de gevangenis maar hij vervolgens naliet deze informatie ook over te maken aan de bevoegde instantie die het onderzoek naar deze ontsnapping uit de gevangenis voerde alsook de vaststelling dat verzoekers verklaringen over de arrestaties van zijn collega's na de ontsnapping van Bedri Krasnqi niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is bijkomstig en niet determinerend, wat niet belet dat deze overwegingen steun vinden in het administratief dossier.

2.7. In ondergeschikte orde vragen verzoekers om het de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat zij zich voor hun verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroepen dan de elementen aangehaald in het kader van hun asielaanvraag. Inzake verzoekers hun vluchtmotieven werd besloten dat deze niet getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie omdat zij, onder andere, niet aannemelijk maken dat zij niet op de bescherming zouden kunnen rekenen van de Kosovaarse autoriteiten. Bijgevolg kan op basis van dezelfde feiten evenmin worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de subsidiaire bescherming enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS